

MARTINA NOVOŤNÁ

Tajemství hradu
Klamorná

KLOUKAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2020 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Martina Novotná, 2023
Redakční úprava Hermína Vojtěchovská
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-083-2

Prolog

*Dva přátelé rozjímají nad Desaterem,
odhalují ohrožení rodové cti a majetku jednoho
z nich, je čas začít jednat!*

„**B**ud' vítán na mém panství, drahý příteli!“ rozpřáhl muž náruč a pevně do ní sevřel příchozího, který právě vešel do velkého sálu panského paláce. Ten jeho vřelý úsměv ale nijak neopětoval, právě naopak, mračil se hůř než čert. „Zmizni!“ zavrčel vztekle na sluhu, který ho prve uvedl k místnímu šlechtici. Mladík vrhl rychlý pohled po svém pánovi. Když zjistil, že je podle všeho stejného názoru, hluboce se uklonil a vyšel na chodbu, přičemž za sebou pečlivě zavřel dveře. Rozhlédl se, aby se ubezpečil, že je sám. Nato přitiskl ucho k hladce ohoblovaným prknům ještě vonícím smolou. Dveře byly na hrad dodány teprve nedávno, hned poté, co mistr řezbář dokončil jejich výzdobu přesně podle přání majitele. Mistr Vladan by klidně odpřisáhl, že strom života vyřezával na dveře poprvé v životě.

Sluha chvíli poslouchal, pak spokojeně pokýval hlavou a odešel.

„Měl jsi ve všem pravdu,“ povzdechl si příchozí sotva se svým hostitelem osaměli. Přešel do samého středu sálu, kde stál velký dřevěný stůl z dubového dřeva a natáhl se po krásně tepané konvici na víno. To nalil do poháru stojícího

hned vedle ní a žíznavě se napil. Pak si otřel rty a podíval se na pohár, převracel ho ruce, až málem vylil jeho obsah na podlahu. „Hezké,“ řekl po chvíli uznale. „To tě muselo stát malé jmění,“ konstatoval věcně a dál si pečlivě prohlížel jemné ornamenty stejné jak na poháru, tak na konvici.

„Vždyť víš, že mám rád pěkné věci,“ pokrčil zdánlivě bez zájmu druhý muž rameny. Ve skutečnosti ho ale pochvala hrála u srdce. Nejen že měl rád hezké věci, ale ještě raději byl, když je některý z jeho hostů obdivoval.

„Teď ale nechme konvici konvicí, raději mi řekni, jak jsi pochodil!“ vybídl příchozího. Ten se znovu zamračil, dopil pohár a hned si zase dolil. Ztěžka se posadil na lavici u stolu. I na ní bylo znát, že místní pán se rád obklopuje přepychem a dává na odiv svůj majetek. Sedák byl pokryt silnou vrstvou nejrůznějších kožešin, v níž byly nejhojněji zastoupené vlčí a ovčí. Nohy lavice pak byly zdobeny dokonce intarzií z oštěpků tmavšího dřeva seskupených do pravidelné osmicípé hvězdy.

„Bylo to přesně tak, jak jsi předpověděl,“ řekl dotázaný dutě a zavrtěl se na místě ve snaze najít co nejpohodlnější posez, zadek otačený ze sedla dlouhou ostrou jízdou si žádal své.

„Takže jsi s ním mluvil?“ vyhrkl místní pán dychtivě.

„To, co jsme předváděli, bych mluvením nenazval ani v nejdívočejších snech,“ ušklíbl se host jízlivě. „Řvali jsme na sebe tak, že nás museli slyšet až v podhradí. Představ si, že vůbec nezapíral! Dokonce se mi zdálo, že je na ty své hanebnosti hrdý!“ Muž si zhnuseně odplivl. Hostitel sledoval slinu pozvolna se vpíjející do podlahy. V duchu si umínil, že ji nechá řádně vydrhnout hned, jen co host odjede. „Říkal, že má pocit, že konečně žije. Že něco tak krásného dosud nepoznal... Nedovedeš si představit, jak neskutečné úsilí jsem musel vynaložit, abych neporušil čtvrté přikázání!“ zatnul muž ruce v pěst tak silně, že mu zbělely klouby.

„To, žes zachoval synovskou povinnost vůči svému otci tě jistě ctí,“ řekl druhý muž konejšivě. „Nezbývá než doufat, že stejně jako ty ctíš jeho, bude i on ctít tebe,“ dodal s nevyzpytatelným výrazem ve tváři.

„Jak to myslíš?“ zpozorněl návštěvník.

„Nerad bych šířil nějaké pomluvy,“ zatvářil se druhý muž zaskočeně, jako by litoval, že se nechal unést a řekl něco, co neměl v plánu.

„Nic z toho, co jsi mi zatím řekl, pomluva nebyla... bohužel. Takže?“ vyzvídal host naléhavě.

„Zaslechl jsem, že se snaží získat nejen *něco*, ale *všechno*, jestli mi rozumíš,“ odpověděl místní pán vyhubavě. Jeho host zůstal sedět nehybně jako socha, snad ani nedýchal. „Tak přece!“ procedil po chvíli skrze zatnuté zuby. „Já myslel, že je to jen nějaký opilecký žvást a ono...“ mumlal si sám pro sebe. Náhle udeřil pěstmi do desky stolu tak silně, až konvice s poháry na ní poskočily a víno vyšpláchno. Vymrštil se z lavice: „Já toho darebáka zabiju!“ zařval téměř nepřičetně. Nato bez jediného slova rozloučení vyběhl ze sálu a hnal se pryč.

Druhý muž poslouchal jeho vzdalující se kroky, dokud zcela neutichly. Pak si i on nalil pohár skoro po okraj a zvedl ho vysoko nad hlavu, jako by pronášel přípitek. „Na zdárné doručení mého vzkazu!“ řekl jízlivě. Přes rty mu přeběhl zlý úšklebek.

Kapitola 1

*Na ujkovickou tvrz přijíždí nečekaný host,
Martin je pověřen nevděčným úkolem,
nakonec zachraňuje ztracenou duši*

„Hups, chybička se vloudila,“ přiznal poněkud zaskočeně Vícek z Ujkovic, když se mu špička soupeřova meče nevybíravým způsobem opřela o krk poté, co se dopustil téměř začátečnické chyby. Neodhadl dobře vzdálenost svého soka. Místo toho, aby ho zasáhl, promáchl zbraní do prázdna. Tím mu dal dostatek času k tomu, aby naopak on svou napřáhl zpřímá proti němu a zaútočil na nechráněné hrdlo. Zbavil ho tak jakéhokoli možnosti odporu.

Pan Vícek si uvědomil, že je druhému vydán na milost a nemilost. Chvilí nehnutě stál a bezradně těkal očima kolem sebe. Horečnatě hledal způsob, jak by se mohl zachránit, ke svému zklamání ale na nic nepřišel. Z ponižující situace vedla jen jedna cesta, ještě potupnější než situace sama...

Pan Vícek těžce polkl a povolil sevření pravé ruky, v níž třímal starobylý meč. Byl to kousek budící úctu nejen svou velikostí, ale především vahou. Ostatní urození si kvůli němu z pana Vícka za jeho zády rádi a často tropili posměšky. Zbraň považovali za zastaralou a bohatého šlechtice nehodnou. Pánovi z Ujkovic to bylo ale jedno, na druhé lidi nikdy moc nedal. Svého meče by se nevzdal ani za nic. Byla to památka na otce, dostal ho od něj na

smrtném loži, když mu společně s ním předával celé panství, stejně jako ho on sám kdysi dostal od svého otce. Meč byl rodovým dědictvím představujícím vládu nad ujkovic-kým panstvím. Nyní tento symbol moci dopadl na kameny pokrývající zem pod oběma muži, až to zazvonilo.

„Vzdáváte se, urozený pane?“ ubezpečoval se druhý muž, zda chování svého soka pochopil správně. Ostřížím zrakem dál pozoroval každý jeho pohyb a nepřestával mu hrotem zbraně tlačit do krku. Nepatřil k těm, kteří by se nechali uchlácholit podobnými gesty a polevili v pozornosti. Jako voják moc dobře věděl, že jakákoli důvěřivost, podle něho spíše hloupost, se již vymstila mnohým, kteří si byli vítězstvím jisti předčasně a na svou zbrkllost doplatili životem.

„Mám snad na vybranou?“ odpověděl pan Vícek otázkou. Snažil se mluvit co možná nejklidněji, moc se mu to ale nedařilo. Jak hlas, tak pobledlá tvář až příliš jasně prozrazovaly, co se nyní odehrává v jeho nitru.

„No, vlastně ne,“ usmál se náhle druhý muž dobrácky a podstoupil od poraženého, aby ho uvolnil. Vysekl mu až přehnanou poklonu a zasunul meč do pochvy. Pan Vícek si ulehčeně oddychl a hřbetem ruky si setřel pot z čela. Věděl, že by mu jeho společník nikdy neublížil, i tak ale v podobných situacích zažíval nepříjemné pocity. „Ty mi dáváš, Martine,“ přiznal po chvíli upřímně, těžce se posadil na zem a namáhavě oddechoval.

Byli na zadním dvorku ujkovické tvrze, kde pravidelně cvičili boj mečem. Pan Vícek platil za dobrého šermíře, málokdo z okolí by v sobě našel tolik odvahy, aby ho vyzval na souboj. Jenže jeho poddaný Martin byl v ovládnání zbraně ještě šikovnější. Ostatní urození by něco podobného nesli jen těžce a nejspíše by Martina ze svých panství vyhnali. Mužská ješitnost je snadno zranitelná. Pan Vícek byl ale nad podobné věci povznesen. Naopak byl rád, že má mezi svými lidmi tak zdatného šermíře,

od kterého se může ještě mnohému přiučit, a zlepšit tak vlastní umění. Velmi dobře si uvědomoval, že pevná ruka a meč ho před případnými útočníky ochrání mnohem lépe než sebestředná namyšlenost.

„Víte, pane, sám, že se říká *těžko na cvičišti, lehkó na bojišti*,“ řekl téměř omluvně Martin, mladý muž s dlouhými kaštanově hnědými vlasy, které mu v měkce se stáčejících se loknách spadaly až na široká ramena svědčící o jeho značné síle. Nyní je měl ale pevně stažené do ohonu. Za normálních okolností by s tímto takřka ženským účesem nevyšel mezi lidi, na lekce šermu ho ale upřednostňoval. Nestál o to, aby mu vlasy padaly do chrpově modrých očí a rušily ho v soustředění, na němž záleželo vítězství, či porážka.

A Martin prohrával jen velmi nerad. Což ovšem neznamenaló, že by se uchyloval k nějakým nečestnostem. Na Ujkovicích, kde sloužil coby voják a strážný, ho všichni znali jako rovného chlapa, na kterého se mohli vždy a ve všem spolehnout.

Martin se sehnul a sebral ze země pánův meč. Přeštl ho rukávem vlastní haleny a s mírnou úklonou ho uctivě oběma rukama podal zpět právoplatnému majiteli. Ten zbraň přijal stejně jako nabízenou ruku, o kterou se opřel, aby se mu lépe vstávalo.

Martin byl jediný, kdo věděl, že pana Vícka poslední dobou trápí zdraví. Před několika týdny ho do pravého kolena kopl kůň, od té doby měl s chůzí, ale hlavně sedáním a vstáváním bolestivé problémy. Nic na tom nezměnily ani opakované návštěvy u ranhojiče, kam ho vždy doprovázel právě Martin. Napřed ale musel odpřisáhnout, že o tom nepoví živé duši. Pan Vícek nehodlal připustit, aby se o něm mluvilo jako o nějakém mrzáčkovi. To mělo i zcela věcný důvod. Kdyby se rozneslo, že je pán na Ujkovicích raněn, mohlo by to ponoukat nenechavce k útoku na jeho panství v přesvědčení, že bude snadnou kořistí.

„A právě proto budeme zítra pokračovat,“ přikývl pan Vícek a rukou si začal oprašovat uválený oděv.

„Bude mi ctí,“ odpověděl Martin a nelhal. Šerm miloval nade všechno na světě, při něm zapomínal na všechno zlé, co v životě prožil, jakože toho nebylo málo. Především loňské léto pro něj bylo víc než kruté. Z toho, co se tehdy stalo, se dosud nevzpamatoval a pochyboval, že se mu to vůbec kdy podaří...

„Urozený pane!“ ozval se náhle odkudsi zadýchaný hlas. Oba muži se po něm otočili. Pan Vícek se přísně zamračil. Nevadilo mu, že je Martin lepší šermíř než on, ale to neznamenalo, že by o tom měli vědět ostatní z jeho poddaných. Úzkostlivě dbal, aby je při jejich cvičeních nikdo nerušil ani nepozoroval. „Co chceš, Matěji?“ zavrčel nerudně na sluhu, který se zatím vynořil zpoza rohu hlavní obytné budovy ujkovické tvrze.

„Moc se omlouvám, můj pane, ale přijel za vámi pan Vojslav,“ chrllil ze sebe muž ve snaze náležitě ospravedlnit svůj vpád.

„Uveď ho do hlavního sálu!“ rozkázal pan Vícek, přičemž se snažil, aby jeho hlas zněl stejně pevně jako vždy. Chránil se dát najevo, jak je po Martinově lekci zadýchaný.

„Jistě, pane!“ uklonil se sluha, otočil se na patě a pelášil splnit přání svého chlebodárcе.

„Co se stalo?“ zeptal se pan Vícek sotva vešel do sálu v přízemí hlavní obytné budovy ujkovické tvrze a uviděl svého přítele, který ráznými kroky přecházel od jedné zdi ke druhé. „Vypadáš hrozně!“ konstatoval možná neuctivě, ale popravdě.

„Díkybohu, že jsi už tady!“ vyhrkl host upřímně a téměř se k němu rozběhl.

„Bud' vítán!“ řekl pan Vícek a vřele ho objal. Vojslav z Újezdu patřil k jeho dlouholetým přátelům. K těm

několika málo lidem, které měl opravdu rád a kterým věřil. „Co tě ke mně přivádí?“ chtěl vědět.

„Věroslav,“ řekl pan Vojslav prostě.

„Co je s ním?“ podivil se Vícek upřímně. „Myslel jsem, žeš ho po tom, co ti provedl, vyhnal z Újezdu.“

„Samozřejmě, že jsem ho vyhnal!“ vykřikl Vojslav vášnivě. I při pouhé zmínce o tom, jak ho jeho vlastní bratr křivě obvinil z hanebného zločinu jen proto, aby se zmocnil rodové tvrze, na kterou coby mladší syn neměl nárok, se mu vařila krev v žilách.

„Proč jsi kvůli němu tedy přišel?“ nechápal pán z Ujkovic. K tomuto konfliktu mezi sourozenci došlo už před víc než rokem, Věroslav musel být pryč již delší dobu...

„Protože je mrtvý,“ odpověděl Vojslav váhavě.

„Mrtvý?“ opakoval pan Vícek nevěřičně. Pak ale potřásl hlavou: „Nedívím se, žeš ho... nic jiného si ani nezasloužil.“

„A o to právě jde!“ vykřikl znovu Vojslav tak vzrušeně, až ho Vícek nepoznával. Vojslav, mladý zeman z nedalekého nijak velkého panství, byl znám svou mírnou, klidnou povahou. Proto také vítal, že se Vícek z Ujkovic veřejně prohlašoval za jeho přítele. Vlastně ho tím chránil. Nebýt jeho, dávno by již okolní pánové na Újezd zaútočili a náležitě ho vydrancovali, věděli, že by se jim neubráníl. Jelikož jim zároveň bylo jasné, že pak by měli co do činění s panem Víckem, rázným mužem, který necouvl před žádným nebezpečím, raději si nechali zajít chuť.

Nyní byl ale pan Vojslav silně rozrušen, ve tváři rudý, hned zase bledý, divoce pobíhal po sálu sem a tam a živě rozhazoval rukama.

„Nerozumím ti,“ upozornil ho pan Vícek věcně a posadil se za velký stůl s lavicemi po obou stranách. Vybral si místo nejbližší krbu, z něhož sálalo příjemné teplo. Pohodlně si natáhl nohy, po lekcích šermu s Martinem si vždycky připadal jako zmlácený, takže byl rád, že si může odpočinout.

Sáhl po konvici s vínem a naplnil oba poháry stojící na stole před ním. Vzal si ten zdobenější z nich a žíznivě se napil. Cvičení přinášelo nejen únavu, ale i žízeň.

Když po příchodu do sálu viděl, v jakém stavu se jeho host nachází, rozhodl se s ním mluvit o samotě. Sluhu, obyčejně se starajícího o pohodlí pánů, vykázal pryč, nestál o svědka.

„Napij se,“ vybídl přítele.

Vojslav se na něj podrážděně zahleděl. Jak může být tak klidný? Pak si přešel rukama po obličejí, jako by z něj chtěl smýt právě prožívaný zmatek. „Promiň,“ řekl již mnohem vyrovnaněji a posadil se proti němu za stůl. I on ocenil teplo blízkého krbu. Ačkoli ho rozpalovalo vzrušení, zuby mu jektaly zimou. „Měl bych začít asi od začátku, že?“ prohodil s omluvným úsměvem. Měl bych se opravdu sebrat, peskoval sám sebe. Vpadl sem jako velká voda a chová se jako hulvát, místo toho, aby se pokusil si pana Vícka od začátku naklonit, a pojistit si tak jeho pomoc, o niž ho přijel požádat.

„To zní velmi moudře,“ souhlasil Vícek a podal mu druhý pohár.

„Díky,“ řekl Vojslav a notně si zavdal. Pan Vícek se raději neptal, zda poděkování patřilo vínu či právě vyslovené pochvale.

„Když jsem se tenkrát vrátil z Mydlovaru, ještě ten den jsem toho zmetka věrolomného vyhnal,“ dal se Vojslav do vypravování.

„A udělal jsi dobře,“ prohodil pan Vícek spíše sám pro sebe.

Vojslav přikývl a nakrátko se odmlčel. „Já vím,“ potvrdil poté a znovu si zavdal vína. „Popravdě jsem to měl udělat už dávno předtím. Při kontrole účetních knih se totiž ukázalo, že mě okrádal, a ne málo!“ zatnul ruce v pěst. „Ale to je teď jedno,“ mávl rukou. Bylo mu víc než trapné přiznat, že ho vlastní bratr podváděl. „Důležitější je, že je mrtvý.

Ode dne, kdy jsem ho vykázal z Újezdu, jsem o něm neslyšel, tedy až do minulého týdne. To k nám jako každý rok přijeli zase ti kupci. Míří ze severu na adventní trhy do Nymburka a při té příležitosti se stavují i na panstvích, co mají při cestě. Dělali to tak už za života mého otce, takže mě a Věroslava dobře znají. Proto když našli jeho tělo ležet na lesní cestě, poznali, o koho jde a přivezli ho s sebou na Újezd. Nechal jsem ho pohřbít a myslel si, že to tím skončilo,“ ušklíbl se mladý zeman své vlastní naivitě.

„A neskončilo?“

„Bohužel ne,“ zavrtěl Vojslav odmítavě hlavou. „Nějakým způsobem se o tom dozvěděl ten pazneht Blažej, co mě pořád otravuje, abych mu prodal ta pole u Laního palouku, a kterého jsem vždycky odmítl. Včera přišel zase. Prohlásil, že pokud mu ta pole neprodám, a to navíc velmi levně, vznese proti mně obvinění, že jsem svého bratra zabil.“

„A zabil?“ zeptal se pan Vícek věčně.

„Nezabil!“ odsekl Vojslav vztekle. „Nenáviděl jsem ho, to víš sám moc dobře! Hnusil se mi, ale nikdy bych ho nezabil. Byl mé krve, byli jsme bratři...a hlavně bych nikdy neriskoval trest za bratrovraždu!“ dodal, když viděl, jak se jeho společník tváří. Ten po poslední větě pokýval vážně hlavou. Věřil, že mu Vojslav říká pravdu. Tresty za prolití rodové krve bývaly víc než přísné. „A co chceš tedy ode mě?“ zeptal se po chvíli. „Mám dojet k Blažejovi a domluvit mu, aby ti dal pokoj?“ nabídl.

„Taky jsem nad tím přemýšlel,“ připustil Vojslav, „ale obávám se, že by to bylo k ničemu. Dříve či později by se objevil někdo další,“ uvažoval dál.

„Takže?“

„Takže jsem tě přišel požádat, abys vyšetřil, co se Věroslavovi stalo,“ řekl Vojslav přímo, věděl, že jeho přítel nemá řeči na dlouhé lokte rád. „Dokud nebude odhalen a usvědčen skutečný vrah, budu pořád v nebezpečí, že

z tohoto činu obviní mne,“ vysvětlil konečně důvod své návštěvy.

„Já a vyšetřil?“ podivil se pan Vícek upřímně.

„Ano, to je to, o co jsem tě chtěl požádat,“ potvrdil Vojslav. „Už proto, že i mě samotného by zajímalo, kdo si dovolil vztáhnout ruku na šlechtice. Nemůžeme přece dopustit, aby někdo beztrestně vraždil urozené!“

„Hmm,“ zabručel pan Vícek zaskočeně, něco takového nečekal. Zároveň ale uznával, že má jeho mladý přítel pravdu. Smrt pana Věroslava je potřeba náležitě objasnit a vraha potrestat. „Dobrá tedy, popřemýšlím, co mohu v této záležitosti udělat,“ slíbil po chvíli.

„Děkuji, věděl jsem, že se na tebe mohu spolehnout!“ sevřel mu Vojslav vděčně ruku a zvedl se k odchodu.

Pan Vícek osaměl, mračil se do poháru a soustředěně pozoroval pohupující se hladinu vína. Přemýšlel nad přítelovou prosbou. Chápal vážnost situace, rád by mu pomohl, ale... Z úvah ho vytrhl hluk přede dveřmi. „Co je?“ vykřikl podrážděně, když na ně kdosi několikrát silně zabušil. Nato se otevřely a do sálu doslova vpadl poddaný Filip, muž středních let s mohutnou postavou, ale tupým obličejem. Na první pohled bylo patrné, že k jeho přednostem, pro které byl na ujkovickou tvrz přijat, patří síla, a ne rozum.

„Urozený pane, chytili jsme zloděje!“ hlásil hrdě hned ode dveří.

„Zloděje?“ podivil se pan Vícek upřímně. Co se o pořádek a bezpečnost na ujkovické tvrzi staral velitel Martin, bylo vše v nejlepším pořádku. Jeho šermířské umění budilo u urozených závist a u chmatáků obavy. Proto se raději drželi od Ujkovic dál a své rejdy prováděli jinde.

„Ano, pane, zloděje!“ opakoval Filip náležitě nahlas, jako by se domníval, že mu prve jeho pán nerozuměl. „Hrabal se ve spíži a cpal se plackama a...“

„Přiveďte mi ho sem!“ rozkázal pan Vícek. Sám byl zvědav na drzouna, který se opovážil krást na jeho panství.

„Jak si přejete, můj pane,“ uklonil se Filip úslužně a vyběhl ze dveří. Pečlivě za sebou zavřel. Věděl, že pán nesnáší, když služebnictvo nechávalo dveře v obytné budově otevřené. Říkával, že to není chlív či maštal pro dobytek, ale dům pro lidi, a podle toho je třeba se také chovat. Sluhové sice moc nechápali, co tím chce říct, ale rozkaz je rozkaz.

Pan Vícek k němu měl ještě jeden důvod, mnohem pádnější. Od přírody byl zimomřivý, studené ruce ho trápily i ve vrcholném létě. I proto chtěl, aby se dveře v domě zavíraly a tím se zabránilo průvanu vynést i tu trochu tepla, která v místnostech byla. Nejvíce dbal na zavírání dveří právě do hlavního sálu. V něm hořel velký krb od podzimu do léta a vytvářel příjemné teplo prosycené vůní březového dřeva. Hosté, kteří se na Ujkovice sjížděli na často pořádané hony či hostiny, si v dobrém místního pána dobírali, že nebude trvat dlouho a za chvíli spálí všechny lesy svého panství. Někteří v takovém počínání viděli nebetyčné plýtvání, jiní zase okázalé předvádění Víckova bohatství. Jemu to ale bylo jedno, prostě nechtěl, aby mu byla zima. To bylo celé.

Pán z Ujkovic se posadil za stůl a začal nervózně bubnovat prsty o desku. Neměl sebemenší náladu se teď zabývat nějakým zlodějem, navíc nešikovným. Co je to za zloděje, který se nechá chytit, a to dokonce při činu? Rozhodl se, že s ním udělá krátký proces. Dostane pořádný výprask a bude to! Má na starosti důležitější věci. Musí zjistit, kdo má na svědomí pana Věroslava, nerad by zklamal důvěru svého přítele...

Náhle mu přes tvář přelétl spokojený úsměv. Vlastně je dobře, že k něčemu takovému došlo, pomyslel si v duchu. Aspoň budu mít na kom si vybit napětí vyvolané rozhovorem s Vojslavem...

Když uslyšel na chodbě hluk ohlašující sluhův návrat, zvedl se z lavice a usadil se v honosném křesle. Tam sedával vždycky, když rozhodoval o výkonu práva na svém panství. Připadalo mu to důstojnější než za stolem jako při nějakém přátelském setkání či posezení v šenku.

„Tak tady je, můj pane!“ řekl Filip náležitě okázale, když do hlavní místnosti obytné budovy tvrze dostrkal společně ještě s jedním mužem drobného chlapce.

„Takové dítě?“ zeptal se pan Vícek rozmrzele. Představa, jak nechává potrestat kluka, který s bídou odrostl dětským šatům... Náhle se zamračil: „To jste ho našli jen takhle?“ Při pohledu na zajatce se oťrásl zimou. Jemu bylo chladno i v kabátci s kožešinou, silných nohavicích a dlouhém plášti, do něhož se halil jako do přikrývky. Zato chlapec měl jen plátěnou halenu a nohavice. Co ale pana Vícka zaujalo nejvíc, byly chlapcovy nohy, lépe řečeno to, co měl na nich!

Boty! A ne ledajaké! Pevné kožené s vysokou podrážkou! Kde by drobný zlodějíček vzal tak drahou věc? Kde by! Jako všechny ostatní. Prostě a jednoduše je ukradl, ušklíbl se v duchu své naivitě.

„Ano, pane, chytli jsme ho přesně tak!“ potvrdzoval druhý muž horlivě. I on chtěl náležitě zviditelnit své zásluhy na zadržení nebezpečného zločince.

„Lapli jsme ho v okamžiku, kdy se vloupal do spíže. Zrovna se cpal plackami a...“ spustil Filip znovu.

„A jak vidím, hned jste mu náležitě napráskali,“ doplnil pan Vícek a přitom si chlapce pečlivě prohlížel. Dokonce vstal ze svého místa a popošel k němu blíž. Vzal ho za bradu a zvedl mu hlavu, kterou pokorně klopal k zemi, tak, aby mu viděl do tváře. Chvíli mu zpřímá hleděl do vyděšených očí. Pak ho pustil a do haleny mu oťrel ruku, kterou si ušpinil od jeho krve. Ta chlapci vytékala z roztrženého rtu i s největší pravděpodobností přeraženého nosu a pozvolna kapala na halenu z drahé kvalitní látky.

„Museli jsme ho trochu uklidnit,“ zašklebil se Filip důležitě. „Rval se s námi jako čert, měli jsme co dělat, než se nám ho podařilo spoutat. Ale proti nám dvěma neměl sebemenší šanci!“ vypjal se hrdě.

„Pár jsme mu jich vrazili a bylo to... Bylo vidět, že ten utřinos není moc zvyklý se prát,“ přidal se druhý sluha, za což si vysloužil nenávistný pohled svého druhu. Když pochopil, jak právě zhatil jeho snahu o náležitě zveličení jejich zásluh, hryzl se do rtu a podvědomě se příkrčil. Bylo mu jasné, že tohle Filip, který nikdy nešel pro ránu daleko, nenechá bez odezvy.

„Dobře, dobře, je mi to jasné,“ zarazil je Vícek spěšně. „Ostatně je to sprostý zloděj, tak co,“ mávl rukou. Nestál o to, aby muži poznali, jak moc ho zadržení *tohoto* chlapce překvapilo. „Dostal jen to, co si zasloužil...Můžete jít... Nebojte se, na vaše zásluhy nezapomenu,“ usmál se, když viděl zklamané tváře obou sluhů. „Teď se ale vraťte ke své práci. A pošlete mi sem Martina!“ dodal ještě, než za odcházejícími zapadly těžké dubové dveře.

Po těchto slovech stáhl zloděj hlavu mezi ramena a celý jako by se schoulil do sebe.

„Přál jste si se mnou mluvit, urozený pane?“ ozval se ode dveří příjemný sytý hlas.

„Poslal jsem pro tebe,“ potvrdil pan Vícek. Martin se usmál a lehce se svému pánovi uklonil.

„Filipovi a Markovi se podařil dobrý lov!“ řekl pan Vícek a pohodil hlavou směrem k vězni.

„Však jsem měl pocit, že Filip samou pýchou pukne, když mi to říkal,“ smál se Martin a teprve nyní se zadíval na spoutaného chlapce krčícího se ve středu místnosti. V ten moment mu smích zamrzl na rtech. Vrhł se k němu, chytil ho za ramena a prudce ho otočil k sobě. Přes všechnu krev a modřiny v hochově tváři ani na okamžik

nepochyboval o tom, koho má před sebou. „Ty?!“ vykřikl udiveně a zděšeně zároveň. „Co tu děláš? Jak ses sem dostal?“ náhle zmlkl a přeskočil pohledem z mladíka na pána tvrze a tázavě se na něj zadíval. „Ano, Martine, to je ten lapený zloděj!“ odpověděl pan Vícek chladně na jeho nevyřčenou otázku.

„Zloděj!“ opakoval Martin, jako by ani nevěděl, co ono slovo znamená. „To ne, to je nějaký omyl, nedorozumění...“ drmolil překotně.

„Obávám se, že nikoli!“ pronesl pan Vícek neústupně.

„On by přece nikdy nekradl!“ bránil Martin chlapce, který upíral pohled k zemi a celý se třásl. Těžko říct, zda zimou, strachy či dokonce hanbou.

„Takže jsi ho také poznal, že?“ spíše konstatoval, než by se ptal pan Vícek.

„Jistě, je to Bohdan z Pěčic, panoš pana Jana z Mydlovaru!“ uvedl Martin celé jméno zadrženého. Tomu náhle vypověděly nohy službu a sesunul se k zemi. Zůstal na ní klečet, hlavu sklonil až téměř k ní. Martin k němu rychle přidřepł a vzal ho kolem ramen: „Bohdane, co se stalo?“ zeptal se ho naléhavě. „Proč jsi panu Víckovi neřekl, kdo jsi? Ty přece nejsi žádný zloděj...“

„J... jsem...“ vyrazil ze sebe chlapec mezi vzlyky.

„Cože?“ vyhrkl Martin, dokonale zaskočen chlapcovým prohlášením.

„Oni měli... měli pravdu...“ soukal ze sebe Bohdan namáhavě. „Já... já tu placku skutečně vzal... už jsem to nemohl vydržet... a...“

„Počkej, Bohdane, takhle bychom se nikam nedostali,“ zarazil ho Martin opatrně. „Myslím, že bude nejlepší, když se uklidníš a řekneš mi všechno pěkně od začátku.“

Chlapec k němu zvedl oči plné slz a mlčky přikývl. Pak ale pohledem přeskočil na pana Vícka. Ten stál nehnutě na svém místě a lehce se mračil. Martina polil ledový pot. Byl odhodlaný chránit mladého Bohdana do roztrhání těla.

Zároveň si ale uvědomoval, jakou vděčností je povinován svému pánovi. Rázem se tak ocitl mezi dvěma mlýnskými kameny.

„Myslím si to samé,“ řekl náhle pan Vícek, čímž zachránil Martina z jeho rozpaků. „Jak ses dostal z Mydlovaru až sem na Ujkovice, chlapče? A hlavně proč?“ oslovil Bohdana. Ten se místo toho, aby se uklidnil, roztrásl ještě víc.

„Díky, pane,“ vydechl Martin ulehčeně. „Dovolil byste, abych...?“ osmělil se po chvíli, přičemž nechal svá slova vyznít do ztracena. Významně se ale zahleděl na věžňova pouta. Pan Vícek na okamžik zaváhal, pak ale souhlasně přikývl. Martin se mu vděčně uklonil a jal se je rozvazovat. Ruce se mu při tom třásly tak, že nebyl s to uvolnit dvojité uzel, který na nich sluha Filip udělal. Byl v pokušení vzít dýku a provaz prostě a jednoduše přeříznout. Ovládl se ale. Věděl, jakou zbytečnou škodu by tím panu Víckovi způsobil, provaz byl drahý. Přinutil se proto ke klidu a dál pokračoval ve své práci, až konečně uzel povolil. Bohdan byl volný a jakmile ucítil, že jsou pouta pryč, přitáhl si ruce k tělu a schoval je pod sebe. Na svého ochránce se ale ani nepodíval. Dál měl hlavu skloněnou až k podlaze.

V sále se náhle rozhostilo tíživé ticho.

„Sedni si ke krbu, ať mi tu nezmrzneš,“ prolomil ho náhle místní pán, když viděl, jak je hoch v chatrném oblečení prokřehlý. Ač byly dny ještě poměrně teplé, v tvrzi již panovalo lezavé chladno. Chlapec si dodal odvahy a podíval se napřed na pana Vícka, pak na Martina. Ten neznametelně přikývl, očima naznačil, aby honem daný rozkaz splnil. Bohdan se tedy spěšně přesunul na určené místo. Konečně trocha tepla!

„Tak spust!“ vyzval ho pan Vícek rázně. „Chci vědět, jak ses sem dostal, a hlavně – proč jsi vůbec přišel!“ připomněl znovu.

„Neměl jsem kam jít,“ řekl chlapec sotva slyšitelně poté, co se usadil co nejbliž k velkému krbu v zádni části

místnosti, plnému březových polen. Jejich příjemná vůně se vznášela ve vzduchu a naplňovala celý sál.

Pan Vícek pokynul Martinovi, aby mu pootočil křeslo, ve kterém s oblibou sedával, aby měl chlapce choulícího se u krbu tak říkajíc na očích. Nesnášel, když neviděl na toho, s kým mluvil. Martin okamžitě uposlechl. Svého pána si hluboce vážil a každý jeho rozkaz se snažil splnit vždy co nejrychleji a nejlépe. Teď k tomu měl ještě další důvod. Doufal, že by svým jednáním mohl obměkčit pana Vícka, aby s Bohdanem jednal shovívavě, ať mu ten řekne cokoli. Ani on sám si nedovedl představit, *co* hoch mohlo vést k tomu, že se tu takto náhle a za nečekaných okolností zjevil.

Pan Vícek se posadil a vyčkával, nechtěl na Bohdana tlačit. Bylo mu jasné, že to, co od něj chce vědět, bude pro chlapce těžké vypovědět. Zamyšleně se natáhl po konvici na víno stojící na stole, aby si naplnil pohár. Martin postávající opodál se kousl do rtu, chyba! Měl se přesvědčit, zda jeho pán nepotřebuje dolít. Teď už to nestihne napravit...

Pan Vícek vzal konvici a ke své nelibosti zjistil, že je téměř prázdná. Postavil ji tedy zpět a třikrát za sebou ostře tleskl. Nato do sálu nakoukl sluha: „Přání, můj pane?“ zeptal se úslužně.

„Svařené víno a další pohár!“ poručil pán z Ujkovic. Sluha se uklonil a zmizel. Zato Bohdanovi zazářily v očích jiskřičky naděje. Kéž by onen *další pohár* byl určen pro něj! Hned ale pohasly, když si uvědomil, v jakém postavení se nachází.

„Tak spust' už!“ zavrčel náhle pan Vícek netrpělivě. Usoudil, že chlapec dostal času na uklidnění již víc než dost.

„Ano, pane,“ hlesl Bohdan pokorně, mlčel ovšem dál. Bylo jasné, že se mu do žádného vysvětlování nechce. „Tak bude to?!“ vyštěkl pan Vícek vztekle, když hoch otálel déle, než byl ochotný tolerovat. Od začátku muselo být jasné, kdo je tu pánem.

Bohdan se přitiskl k podlaze. Vypadalo to, jako by se do ní chtěl doslova schovat. „Pan Jan mě vyhnal,“ špitl konečně s pohledem upřeným do plamenů. V očích se mu objevily nové slzy.

„Cože?“ vyhrkli pan Vícek a Martin jednohlasně. „Cos provedl?“

„Nic,“ odpověděl Bohdan se slabým pokrčením ramen.

„Jistě, jak jinak,“ ušklíbl se pan Vícek jízlivě. „Je přece úplně běžné, že páni své panoše vyhání zcela bezdůvodně!“ „Já ale opravdu nevím, proč mě vyhnal! Nic jsem neudělal!“ trval Bohdan na svém.

„Nejsem zvyklý, aby mi někdo lhal!“ prohlásil pan Vícek chladně. Dal tak jasně najevo, že vyslychanému nevěří, co by se za nehet vešlo. „Navíc někdo v tvém postavení, pane z Pěčic!“ dodal významně.

Po takto ostré výtce zrudl Bohdan studem. „Omlouvám se, urozený pane,“ hlesl pokorně.

„Neomlouvěj se a raději odpověz!“ přikázal.

„Ano, pane.“ Bohdan se zhluboka nadechl a dal se do vyprávění: „Pan Jan se nedávno oženil s mladou pannou Magdalenou,“ začal nejistě.

„To vím. A co dál?“ Rozvleklá líčení neměl pan Vícek nikdy rád. Člověk by neměl plýtvat ničím, ani slovy.

„Pan Jan si myslel, že ohrožuji její počestnost. Proto mě vyhnal,“ přešel Bohdan přímo k jádru věci.

„Co je to za hloupost?“ vybuchl Martin hněvivě. Moc dobře věděl, jak to jeho přítel má se ženami. „Ty bys přece...“ chystal se k plamennému proslovu. Když ale zachytil výraz tváře svého pána, zavřel ústa a nechal mluvit Bohdana.

Ten dál upíral zrak do plamenů. Zdálo se, že nikoho a nic kolem sebe nevnímá. V mysli znovu prožíval své poslední chvíle na hradě Mydlovar. „Paní Magdalena je velmi vzdělaná mladá žena, ale pan Jan...“ Bohdan nechal raději větu nedokončenou. Ostatně ji nebylo třeba dopovídat. Všichni

věděli, co je pán z Mydlovaru zač. Hrubíán, kterého zajímá jen lov a jeho smečka honících psů, známá široko daleko. „Myslím, že jí život na Mydlovaru neuspokojoval. Když zjistila, že umím číst a psát, často mě žádala, abych jí předčítal. Proto jsem za ní chodíval do její komnaty a předčítal jí knihy, co pro ni pan Jan vypůjčil z nedalekého nymburského opatství. Jenže po nějaké době pojal pan Jan podezření, že...“ Bohdan rudý studem až po kořínky svých světlých vlasů naprázdno polkl. „Samozřejmě to nebyla pravda!“ vykřikl vzrušeně. „Nikdy bych si nedovolil paní Magdaleně strojit jakékoli úklady!“ ohradil se nečekaně rázně proti naznačenému obvinění. Možná až příliš rázně, napadlo pana Vícka.

„Jednou, když jsem zase takto předčítal, vrazil pan Jan do komnaty a začal křičet, že...“ Bohdan nebyl schopen při své mírné povaze opakovat slova svého pána. „Choval se jako smyslů zbavený. Křičel na mne, že si takového hada již dál na prsou hřát nebude... Zavolal strážce a nechal mě vyvést z hradu. Řekl, že pokud mě ještě někdy uvidí v blízkosti paní Magdaleny, předhodí mě psům.“ Při této představě se chlapec otřásl, nepochyboval o tom, že hrozba byla myšlena zcela vážně. „Celý den jsem se toulal po lese. Když se setmělo, dodal jsem si odvahy a vyrazil zpět k hradu. Doufal jsem, že pana Jana vztek už přešel.“

„Chtěl jsi říct, že už vystřízlivěl,“ poznamenal Martin opovržlivě. Ze své služby na Mydlovaru si ještě dobře pamatoval, jak moc pan Jan holdoval vínu.

Bohdan mlčky přikývl. „Doufal jsem, že je to již v pořádku a já se budu moct vrátit... Nebylo by to poprvé, co... Vzpomínáš přece, jak je prechlivý,“ otočil se na Martina. Ten souhlasně přikývl. Živě se mu vybavilo, jak pan Jan svého panoše nejednou zcela bezdůvodně napadl a zasypal ho bezpočtem ran.

Náhle chlapcovo vyprávění přerušilo rázné zaklepání na dveře.

„Vejdí!“ zavelel pan Vícek. Nato se dveře otevřely a do sálu vstoupil správce ujkovické tvrze Kazimír těsně následován mladou služebnou nesoucí podnos s vínem a pohárem. Ta si viditelně oddechla, když těžké břímě položila na stůl před pana Vícka. K jeho a poháru po panu Vojslavovi, které tam již stály, přidala další a všechny tři naplnila. Nejzdobnější z nich podala svému pánovi, ten z jiného nepil, a zaváhala. Nebyla s to odhadnout, pro koho jsou další dva. Možná, že pan Vícek čeká hosty, napadlo ji.

„Budete si ještě něco přát?“ zeptal se správce úslužně a otočil se po mladém zloději choulícím se u krbu. „Mám uvědomit Vildu, že...“

„Není třeba,“ skočil mu pan Vícek do řeči. „Zatím jsem se ještě nerozhodl, co s ním udělám. Můžete jít, až tě budu potřebovat, zavolám!“ S tím pokynem ruky správce i mladou služebnou propustil.

Když znovu osaměli, přistrčil pan Vícek jeden ze zbývajících pohárů Martinovi. Před sloužícími se k němu choval stejně jako k nim, nechtěl, aby věděli, že je něčím víc. Martin mu za to byl vděčný. Bylo mu jasné, že kdyby prosté osazenstvo tvrze pojalo podezření, že má k místnímu pánovi blíž než oni, začali by se ho stranit z obavy, aby před ním něco neřekli či neudělali a on to pak za tepla nedonesl panu Víckovi. O výprask nikdo nestál. Na tom nemohlo změnit nic ani to, že by se Martin něčeho takového nikdy nedopustil. Byl zvyklý řešit své záležitosti sám a hned, a ne si stěžovat vrchnosti. Pokud byli ale sami, choval se pan Vícek k Martinovi mnohem vřeleji. Kdyby mezi nimi nestála nezbořitelná zeď Martinova prostého původu, dalo by se říci, že byli přáteli.

Martin pohár se zdvořilou úklonou vzal a lehce upil. Víno bylo silné, stoupala z něj omamná vůně bezpočtu bylinek. Co bylo ale hlavní, bylo teplé. Možná až moc, pomyslel si Martin rozmrzele, sotva si o něj popálil jazyk. To teď ale nebylo podstatné, mnohem podstatnější bylo, pro koho

je určen *třetí* pohár. Martin nejistě přeskakoval pohledem mezi ním a Bohdanem. Pan Vícek téměř neznatelně přikývl. Martin spěšně položil svůj a chopil se posledního, několika dlouhými kroky byl u krbu a podával ho chlapci. Ten se tázavě podíval po panu Víckovi, jako by se chtěl ubezpečit, že Martin pochopil jeho pokyn správně a víno je určeno skutečně jemu. Když se i jemu dostalo odpovědi na nevyřčenou otázku prostým přikývnutím, převzal pohár a spěšně se napil. Na rozdíl od Martina ocenil, že je víno horké. Příjemné teplo se mu začalo rázem rozlévat po těle.

Bohdan uchopil pohár do obou rukou a hřál si o něj studené dlaně. Horký nápoj mu dodal sílu, a tak po chvilce mlčení pokračoval ve vyprávění: „Když jsem došel k bráně, byla zavřená. Strážný v ní mi řekl, že má přísný zákaz mě pustit dovnitř...“ povzdechl si. „Pochopil jsem, že se na Mydlovar už opravdu nevrátím. Přemýšlel jsem, co budu dělat. Žádné přátele, ke kterým bych mohl jít a požádat je o pomoc, nemám. Stejně jako jsem se nesměl vrátit do Pěčic. Jediný člověk, na kterého jsem se mohl dle svého soudu obrátit, jsi byl ty, Martine. Proto jsem se vydal tady...“

„Já?“ vydechl oslovený zaraženě. „Bohdane, ale já jsem jen poddaný svého pána...“ začal rozpačitě.

„Doufal jsem, že by ses třeba přimluvil, zaručil se za mě, aby mě pan Vícek přijal do služby,“ vysvětlil chlapec, proč podnikl tak dlouhou a svízelnou cestu z Mydlovaru až sem na Ujkovice. Bylo s podivem, že ji takto oblečen a neozbrojen vůbec přežil. Přece jen byl zvyklý na pohodlí života na hradě, stejně jako ho přesně odhadl sluha Marek, když prohlásil, že chlapec není žádný zkušený rváč. Martina bezděky polil studený pot, když si představil, jak by to s Bohdanem dopadlo, kdyby narazil na tlupu lapků, kteří se už nějakou dobu potulovali po okolních panstvích, jimiž musel projít.

„Jenže pak sis řekl, že bude snazší krást než pracovat,“ ucedil pan Vícek chladně.

„To není pravda!“ vyhrkl chlapec. Hned se ale chytil za pusku a přimhouřil oči v očekávání rány. Nebylo divu, jeho bývalý pán Jan z Mydlovaru každý, byť sebemenší odpor tvrdě trestal. Odmlouvání nesnášel.

„Chceš snad říct, že moji lidé lžou?“

„To ne...“ koktal Bohdan.

„Takže jsi kradl!“ opakoval pan Vícek neúprosně.

„Ano, pane,“ špitl po hodné době Bohdan. „Přiznávám, že jsem tu placku opravdu vzal a snědl ji. Už jsem to nemohl hlady vydržet,“ hlesl hanbou rudý jako rak. V životě mu nebylo tak trapně jako teď.

„Takže místo služby dostaneš pořádný výprask!“

„Pane, prosím!“ ozval se Martin. „To nesmíte udělat! Když ho vyž...“

„Jak se opovažuješ říkat mi, co smím, a co ne?“ vyštěkl pan Vícek takovým tónem, až se Martin zachvěl. Na podobné jednání vůči své osobě nebyl u něj zvyklý. Přesto ale pokračoval dál. Bylo mu jasné, že pokud pan Vícek Bohdana vyžene, bude s jeho mladým přítelem konec. Na Mydlovaru neměl na růžích ustláno, práce musel zastat i on, ač urozený, dost. Nicméně to byl jen zlomek z toho, co museli denně vykonat ostatní sloužící a co by se od něj očekávalo na panstvích, kde by ho případně přijali. Něco takového by drobný a citlivý Bohdan zvládl jen velmi těžko. „Velmi se omlouvám za svou drzost, urozený pane,“ začal Martin pokorně. „Myslel jsem, že by mohl třeba...“

„Nemám sebemenší zájem starat se o nohsleda pana Jana a zloděje v jedné osobě,“ nenechal ho domluvit pán z Ujkovic. „Nebo si snad myslíš, že jsem již zapomněl na to, čemu jsem byl loni na Mydlovaru vystaven?“

Pan Vícek si byl víc než jist, že na pobyt v hradním vězení, kde byl vyslýchán právem útrpným poté, co ho pan Jan nespravedlivě obvinil z vraždy, nikdy nezapomene. Stejně jako na to, jak se k němu při té příležitosti choval právě Bohdan z Pěčic.

„Za to ale on nemůže! Jen plnil rozkazy svého pána!“ odmítal se Martin vzdát.

„Jak se zdá, Bohdan nebude jediný, kdo tu dnes dostane výprask!“ zavrčel pan Vícek.

Po této výhrůžce se v sále rozhostilo hrobové ticho narušované jen praskáním dříví v krbu. „Odpusť,“ ozval se od něj náhle slabý hlásek. Pan Vícek i Martin se po něm překvapeně podívali. „Je mi líto, že jsem tě dostal do takových problémů, Martine,“ pokračoval Bohdan křečovitě svírající již prázdný pohár. „Pan Vícek má pravdu. Není tu jediný důvod, proč by mi měl dovolit setrvat na jeho panství. Neměl jsem sem vůbec chodit. Nemám právo takto ohrožovat tvé živobytí. Je mi to upřímně líto. Prosim pane Vícku, nepříčítej mé viny a provinění Martinovi. Jediný, kdo si zaslouží trest, jsem já.“ Bohdan mluvil neosobním tónem, jako by odříkával naučený text, jehož obsah mu uniká a nijak se ho nedotýká. Nato si přitáhl kolena k tělu a položil si na ně hlavu. Tupě hleděl do plamenů a odevzdaně čekal, co s ním pan Vícek udělá.

„Pro urozeného pána z Pěčic tu místo opravdu není!“ potvrdil pan Vícek chladně a rázným pohybem ruky zarazil Martinovy protesty, ke kterým se již nadechoval. „Ovšem kdyby práci hledal obyčejný Bohdan, který by dělal to, co mu já nebo správce Kazimír nakážeme, pak by se tu teplé místo na přespání a něco k jídlu jistě našlo,“ pokračoval s neproniknutelným výrazem ve tváři.

Po těchto slovech k němu chlapec zvedl udivený pohled. „Mám tomu rozumět, urozený pane, že...“ soukal ze sebe roztřeseným hlasem.

„... že jsem ochotný tě přijmout za sluhu,“ doplnil pan Vícek, aby již nebylo pochyb o tom, co mínil svým předchozím prohlášením.

V ten moment zaplavil Bohdana nepopsatelný pocit štěstí. Když se po vyhnání z Mydlovaru dnem i nocí trmácel na ujkovickou tvrz, jediné, co ho hnalo dál, bylo přání

setkat se s Martinem. Jediným člověkem na světě, kterého mohl nazvat přítelem. Doufal, že se mu podaří přesvědčit jeho pána, aby přijal do služby i Bohdana. Jak se zdálo, jeho sen se právě stal skutečností.

Úleva, kterou po tomto zjištění pocítil, se náhle změnila v neskutečnou únavu. Všechno vypětí posledních dní na něj rázem padlo jako těžká houně. Měl co dělat, aby udržel otevřená víčka. Věděl, že by novému pánovi měl vyjádřit svou vděčnost, říct, jak si jeho velkorysosti váží...

Hlavu měl ale úplně prázdnou. Nebyl s to ze sebe vydolovat jedinou souvislou větu, jediné slovo. Nehnutě seděl na zemi a po tvářích se mu koulely slzy štěstí velké jako hrachy.

Panu Víckovi přelétl přes tvář chápatý úsměv, moc dobře věděl, jak se chlapec nyní cítí a proč nic neříká. Otočil se na Martina, i na něm bylo znát, jak se mu ulevilo. Měl pocit, že téměř slyšel kámen, který mu spadl ze srdce. „Dojdi pro správce Kazimíra,“ nakázal mu.

„Už běžím, pane!“ vyhrkl Martin a vyrazil ze sálu.

„Urozený pane, já nevím, jak bych vám...“ ozval se Bohdan, když konečně našel hlas. Pan Vícek ho ale umlčel prostým pohybem ruky, o žádné projevy vděčnosti nestál. Navzdory jejich oprávněnosti by ho spolehlivě přivedly do rozpaků, ostatně jako vždy. „Nech toho, Bohdane, raději dolej víno, mně i sobě!“ dodal s úsměvem. Chlapec vyskočil ze země a spěšně rozkaz splnil.

„Přál jste si se mnou mluvit?“ zeptal se poněkud zbytečně správce Kazimír, který v doprovodu Martina právě vstoupil do sálu.

„Přál,“ potvrdil přesto pan Vícek. Věděl, že Kazimír tuto větu používá spíše místo pozdravu. Ani si nepamatoval, kdy naposledy začal jejich rozhovor nějak jinak. „Vezmi toho kluka,“ ukázal na Bohdana nervózně přešlapujícího za jeho zády, „do kuchyně, ať mu tam dají najíst. Pak ať se v čeledníku pořádně vyspí. Od zítřka tu bude sloužit.“

„Jak si přejete, urozený pane,“ uklonil se správce. Měl sto chutí se zeptat, co se stalo, že se pan Vícek rozhodl svěřit zloději místo náležitého výprasku službu, ale netroufl si. Ostatně by to bylo i zbytečné. Pokud pan Vícek neuznal za vhodné, aby mu to řekl sám, jistě by mu to neřekl ani jako odpověď na dotaz. Nakonec by to skončilo tím, že by výprask dostal on sám a o to věru nestál. Pan Vícek své lidi bezdůvodně nikdy nebil, když ale výjimečně dospěl k názoru, že si některý ze sluhů daný trest zaslouží, nebylo před jeho výkonem obrany. „Tak pojď, půjdeme se podívat, co tam stará Maruna má,“ vybídl správce Bohdana přátelsky. Chlapcova jemná upřímná tvář lemovaná světlými vlasy v něm navzdory tomu, jak se na ujkovickou tvrz dostal, vzbuzovala důvěru.

Bohdan se uklonil panu Víckovi téměř až k zemi a spěšně se vydal za správcem Kazimírem. Nevěděl, zda se víc těší na něco teplého do žaludku či na spánek.

Kapitola 2

*Martin obdrží úkol, který oživí staré rány,
Bohdan si zvyká na nový život*

„Děkuji,“ řekl Martin prostě, když za odchozími zapadly dveře, a i on se svému pánu hluboce uklonil. Na to se otočil a chystal se také opustit sál. „Nepospíchej tolik!“ zadržel ho k jeho údivu pan Vícek. „Ještě jsme spolu neskončili!“

„Jak si přejete, pane,“ přikývl Martin a v očích mu zajiskřilo. Přistoupil blíž ke křeslu, v němž místní pán seděl, ruku významně položenou na jílci dýky zavěšené u pasu. Pan Vícek ale zakroutil odmítavě hlavou. Martin udiveně pozvedl obočí. Byl přesvědčen, že ho čeká další z řady cvičení. Vedle šermu cvičil spolu se svým pánem i boj muže proti muži, a to v nejrůznějších situacích.

„Posaď se,“ ukázal pan Vícek na lavici u stolu. „Mám pro tebe úkol.“

„O co jde?“ zeptal se Martin bez okolků. Věděl, že pokud je se svým pánem sám, může si podobné důvěrné jednání dovolit. Načež dosedl na lavici, tak těžce, až dřevo zapraštělo. Bylo to poprvé, co si toho dne sedl. Při službě na Ujkovicích na nějaké vyledávání nebyl čas. Vedle výcviku místního pána měl spoustu dalších povinností. K těm nejvýznamnějším patřilo udržování pořádku na tvrzi a bezpečnosti v okolních lesích. Nevyhýbal se ale ani další práci. Pokud bylo potřeba někde přiložit ruku k dílu, byl vždy ochotný pomoci.